

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 1051

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 3 noiembrie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
161. — Ordin al ministrului afacerilor interne pentru modificarea și completarea Normelor de aplicare în Ministerul Afacerilor Interne a Legii nr. 168/2020 pentru recunoașterea meritelor personalului participant la acțiuni militare, misiuni și operații pe teritoriul sau în afara teritoriului statului român și acordarea unor drepturi acestuia, familiei acestuia și urmașilor celui decedat, aprobate prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 48/2021	2
1.721. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind organizarea activității de administrare a marilor contribuabili	3–5
4.878/C. — Ordin al ministrului justiției, interimar, pentru aprobarea Procedurii reactivării avizului stins din eroare și indisponibilizarea în Registrul Național de Publicitate Mobiliară a bunurilor pe perioada analizei cererii de reactivare	6–7
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 43 din 7 iunie 2021 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	8–15

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

pentru modificarea și completarea Normelor de aplicare în Ministerul Afacerilor Interne a Legii nr. 168/2020 pentru recunoașterea meritelor personalului participant la acțiuni militare, misiuni și operații pe teritoriul sau în afara teritoriului statului român și acordarea unor drepturi acestuia, familiei acestuia și urmașilor celui decedat, aprobate prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 48/2021

În temeiul art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor interne emite următorul ordin:

Art. I. — Normele de aplicare în Ministerul Afacerilor Interne a Legii nr. 168/2020 pentru recunoașterea meritelor personalului participant la acțiuni militare, misiuni și operații pe teritoriul sau în afara teritoriului statului român și acordarea unor drepturi acestuia, familiei acestuia și urmașilor celui decedat, aprobate prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 48/2021, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 331 din 1 aprilie 2021, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 3, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 3. — (1) În aplicarea art. 2 lit. b) din Legea nr. 168/2020, teza «Misiunile și operațiile desfășurate în afara teritoriului statului român, începând cu anul 1990 și până la intrarea în vigoare a Legii nr. 121/2011, cu completările ulterioare, se asimilează prin ordin al ministrului apărării naționale cu tipurile de misiuni și operații prevăzute de aceasta», misiunile și operațiile desfășurate în teatre de operații/zone de misiune, astfel cum sunt definite în cuprinsul art. 2 lit. k) din Legea nr. 168/2020, la care a participat, în perioada 1990 și până la intrarea în vigoare a Legii nr. 121/2011 privind participarea forțelor armate la misiuni și operații în afara teritoriului statului român, personalul MAI care este îndreptățit să beneficieze de drepturile conferite de Legea nr. 168/2020 sunt cele prevăzute în anexa nr. 1 la prezentele norme de aplicare.

(2) În aplicarea art. 2 lit. b) din Legea nr. 168/2020, misiunile și operațiile desfășurate în teatre de operații/zone de misiune, astfel cum sunt definite în cuprinsul art. 2 lit. k) din Legea nr. 168/2020, la care a participat/participă, după intrarea în vigoare a Legii nr. 121/2011, personalul MAI care este îndreptățit să beneficieze de drepturile conferite de Legea nr. 168/2020 sunt cele prevăzute în anexa nr. 2 la prezentele norme de aplicare.”

2. Articolul 18 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 18. — Deciziile medicale și certificatele-decizie medicală ale comisiilor de expertiză medico-militară, precum și deciziile medicale de încadrare în grad de invaliditate eliberate de medicii de expertiză a capacității de muncă sunt documentele specifice emise potrivit normelor privind constituirea, organizarea, funcționarea și atribuțiile comisiilor de expertiză medico-militară sau potrivit normelor privind sistemul unitar de pensii publice, după caz.”

3. La articolul 23 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) decizia medicală emisă de comisia de expertiză medico-militară sau decizia medicală de încadrare în grad de invaliditate emisă de medicul de expertiză a capacității de muncă, după caz;”.

4. La articolul 23 alineatul (2), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) cea mai recentă decizie medicală sau cel mai recent certificat-decizie medicală, emisă/emis de comisia de expertiză medico-militară, ori cea mai recentă decizie medicală de încadrare în grad de invaliditate, emisă de medicul de expertiză a capacității de muncă, după caz;”.

5. La articolul 52, litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) copia deciziei medicale/certificatului-decizie medicală de clasare apt limitat sau inapt, emisă/emis de către comisia de expertiză medico-militară, sau copia deciziei medicale de încadrare în grad de invaliditate, emisă de medicul de expertiză a capacității de muncă, după caz;”.

6. Titlul anexei nr. 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„MISIUNILE ȘI OPERAȚIILE
desfășurate în teatre de operații/zone de misiune,
astfel cum sunt definite în cuprinsul art. 2 lit. k)
din Legea nr. 168/2020, la care a participat, în perioada
1990 și până la intrarea în vigoare a Legii nr. 121/2011,
personalul MAI care este îndreptățit să beneficieze de
drepturile conferite de Legea nr. 168/2020”**

7. În anexa nr. 1, după punctul 8 se introduc opt noi puncte, punctele 9—16, cu următorul cuprins:

„9. Misiunea ONU din Bosnia și Herțegovina (UNMIBH), 1995*);
10. Misiunea multinațională de consiliere pe probleme de poliție din Albania (MAPE), 1997*);

11. Misiunea OSCE din Kosovo, 1999*);

12. Misiunea ONU din Timorul de Est (UNMIT), 1999*);

13. MINUSTAH — 2004*) — Misiunea Națiunilor Unite pentru stabilizare din Haiti;

14. Misiunea Uniunii Europene de asistență la frontieră în Rafah (EUBAM Rafah), 2005*);

15. Misiunea Uniunii Europene de poliție în Kinshasa (RDC), 2005*);

16. Misiunea Uniunii Europene privind statul de drept în Kosovo (EULEX), 2008—2011*).

*) Anul se referă la momentul de debut al misiunii, și nu la perioada în care personalul MAI a participat efectiv la misiune.”

8. Titlul anexei nr. 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„MISIUNILE ȘI OPERAȚIILE
desfășurate în teatre de operații/zone de misiune,
astfel cum sunt definite în cuprinsul art. 2 lit. k) din Legea
nr. 168/2020, la care a participat/participă, după intrarea
în vigoare a Legii nr. 121/2011, personalul MAI care este
îndreptățit să beneficieze de drepturile conferite
de Legea nr. 168/2020”**

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul afacerilor interne,
Lucian Nicolae Bode

București, 28 octombrie 2021.
Nr. 161.

MINISTERUL FINANTELOR
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

privind organizarea activității de administrare a marilor contribuabili

În temeiul prevederilor art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare, și având în vedere prevederile art. 29 alin. (1) și ale art. 30 alin. (3) și (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, precum și avizul conform al Ministerului Finanțelor comunicat prin Adresa nr. 742.049 din 28.10.2021,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

ARTICOLUL 1

Dispoziții generale

(1) Prin prezentul ordin se stabilește competența de administrare a marilor contribuabili în sarcina Direcției generale de administrare a marilor contribuabili, începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui în care se efectuează selecția/actualizarea acestora, pentru:

a) contribuabilii mari aflați în administrarea Direcției generale de administrare a marilor contribuabili la data de 31 decembrie 2021;

b) contribuabilii mari care îndeplinesc condițiile prevăzute de prezentul ordin.

(2) Prin excepție de la alin. (1) lit. a), nu sunt administrați de către Direcția generală de administrare a marilor contribuabili contribuabilii mari care:

a) au fost declarați insolvabili potrivit art. 265 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Codul de procedură fiscală*, până la data intrării în vigoare a prezentului ordin;

b) s-au aflat în procedura insolvenței deschisă prin sentință definitivă pronunțată până la data de 31 decembrie 2020;

c) au fost declarați în inactivitate temporară înscrisă în registrul comerțului, potrivit legii, până la data de 31 decembrie 2020;

d) au fost declarați inactivi potrivit dispozițiilor art. 92 din Codul de procedură fiscală, până la data de 31 decembrie 2020;

e) au fost selectați anterior intrării în vigoare a prezentului ordin, conform criteriului de reprezentare fiscală și al participării directe.

(3) Selecția/Actualizarea marilor contribuabili se realizează în funcție de criteriile de selecție prevăzute la art. 3 și de regulile specifice prevăzute la art. 7.

ARTICOLUL 2

Condiția generală de eligibilitate

(1) Se consideră eligibili contribuabilii care se încadrează în una dintre următoarele categorii:

a) contribuabilii prevăzuți la art. 4 alin. (2);

b) persoanele juridice române înființate potrivit prevederilor Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv entitățile rezultate în urma fuziunii cu alți contribuabili;

c) sucursalele contribuabililor persoane juridice străine/sedii permanente desemnate/sedii permanente care își desfășoară activitatea pe teritoriul României;

d) regiile autonome, companiile și societățile naționale și societățile cu capital majoritar sau integral de stat;

e) institutele naționale de cercetare-dezvoltare organizate potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Prin excepție de la alin. (1), nu se consideră eligibili:

a) contribuabilii care sunt declarați insolvabili potrivit art. 265 din Codul de procedură fiscală;

b) contribuabilii pentru care s-a deschis procedura insolvenței prin sentință definitivă;

c) contribuabilii care se află în inactivitate temporară înscrisă în registrul comerțului și nici contribuabilii care sunt declarați inactivi potrivit prevederilor art. 92 din Codul de procedură fiscală.

(3) Prevederile alin. (2) nu se aplică contribuabililor selectați/actualizați potrivit criteriilor specifice prevăzute la art. 4 alin. (2) și (6).

ARTICOLUL 3

Criterii de selecție

(1) Selecția marilor contribuabili se realizează dintre contribuabilii eligibili, în funcție de următoarele criterii:

a) criteriile specifice;

b) criteriul de bază;

c) criteriul de continuitate.

(2) Contribuabilii care îndeplinesc criteriile prevăzute la art. 4 alin. (2) și (3), precum și cei stabiliți în ordine descrescătoare în funcție de criteriul de bază prevăzut la art. 5 sunt selectați în limita unui număr maxim de 3.000 de contribuabili.

(3) Criteriile de selecție prevăzute la alin. (1) se pot modifica anual prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

ARTICOLUL 4

Criterii specifice

(1) Din categoria marilor contribuabili fac parte contribuabilii care îndeplinesc următoarele criterii specifice de selecție:

a) criteriul specific de activitate desfășurată;

b) criteriul investițional;

c) criteriul grupului fiscal unic.

(2) În criteriul specific de activitate desfășurată se încadrează:

a) Banca Națională a României;

b) instituțiile de credit autorizate de Banca Națională a României, cu excepția cooperativelor de credit din cadrul organizațiilor cooperatiste de credit;

c) societățile de asigurări autorizate de Autoritatea de Supraveghere Financiară;

d) societățile de investiții financiare;

e) Societatea Română de Televiziune;

f) Societatea Română de Radiodifuziune.

(3) În criteriul investițional se încadrează în categoria contribuabililor mari contribuabilii nou-înființați care, la data înființării, se angajează prin declarație pe propria răspundere să realizeze, într-o perioadă de maximum 3 ani consecutivi de la data înființării, investiții a căror valoare în lei să fie echivalentul a minimum 10 milioane euro, la cursul de referință al pieței valutare pentru euro, comunicat de Banca Națională a României, de la data înființării. După expirarea acestei perioade, contribuabilii vor fi selectați în funcție de criteriile de selecție prevăzute la art. 3, cu excepția criteriului de continuitate.

(4) Contribuabilii depun declarația pe propria răspundere prevăzută la alin. (3) la organul fiscal central în a cărui rază teritorială își au domiciliul fiscal, potrivit legii, în termen de cel mult 15 zile de la data înregistrării lor la registrul comerțului. Prin depunerea declarației se consideră că respectivul contribuabil solicită încadrarea în categoria marilor contribuabili.

(5) În termen de 10 zile lucrătoare de la data depunerii declarației pe propria răspundere prevăzute la alin. (3), contribuabilii se preiau în administrare de către Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, pe bază de protocol de predare-primire întocmit potrivit art. 9 alin. (2).

(6) Criteriul grupului fiscal unic. Se încadrează în categoria contribuabililor mari reprezentantul fiscal și membrii aparținând grupului fiscal unic definit potrivit prevederilor art. 269 alin. (9) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, cu condiția ca cel puțin unul dintre aceștia să îndeplinească criteriile de selecție prevăzute la art. 3.

ARTICOLUL 5

Criteriul de bază

(1) Criteriul de bază, reprezentând criteriul valoric agregat, este rezultatul agregării a 3 indicatori selectați din punct de vedere economic și bugetar în următoarele proporții:

a) cifra de afaceri — 50%.

b) volumul obligațiilor fiscale declarate — 30%;

c) volumul cheltuielilor cu personalul — 20%.

(2) Indicatorii prevăzuți la alin. (1) lit. a) și c) sunt cei raportați în situațiile financiare încheiate la data de 31 decembrie a anului anterior celui în care se efectuează selecția/actualizarea. Pentru contribuabilii care nu au depus, până la data actualizării listelor, situațiile financiare încheiate la data de 31 decembrie a anului anterior celui în care se efectuează actualizarea, indicatorii prevăzuți la alin. (1) lit. a) și c) se calculează pe baza datelor înscrise în următoarele documente:

a) deconturile de taxă pe valoarea adăugată (formular D300) depuse de contribuabil în anul fiscal anterior celui în care se face selecția/actualizarea, pentru stabilirea cifrei de afaceri;

b) declarațiile privind obligațiile de plată a contribuțiilor sociale, a impozitului pe venit și evidența nominală a persoanelor asigurate (formular D112), depuse de contribuabil în anul fiscal anterior celui în care se face selecția/actualizarea, pentru stabilirea volumului cheltuielilor cu personalul.

(3) Indicatorul prevăzut la alin. (1) lit. b) este stabilit conform declarațiilor depuse de către contribuabili în cursul anului precedent celui în care se efectuează selecția/actualizarea contribuabililor.

ARTICOLUL 6

Criteriul de continuitate

(1) Contribuabilii mari selectați/actualizați potrivit prezentului ordin care nu mai îndeplinesc criteriul specific prevăzut la art. 4 alin. (2) lit. b) și c) sau criteriul de bază prevăzut la art. 5 nu mai sunt administrați de Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, după 3 ani consecutivi în care nu îndeplinesc aceste criterii, începând cu data de 1 ianuarie a anului următor expirării acestei perioade.

(2) Contribuabilii mari care intră în una dintre stările prevăzute la art. 1 alin. (2) lit. b)—d), în anul fiscal în care se face selecția/actualizarea, nu mai sunt administrați de Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, după 3 ani consecutivi, începând cu data de 1 ianuarie a anului următor expirării acestei perioade.

ARTICOLUL 7

Reguli specifice

(1) Contribuabilii care îndeplinesc criteriile de selecție și pentru care, de la data selecției/actualizării listelor și până la data de 1 ianuarie a anului următor, s-a deschis procedura insolvenței prin sentință definitivă vor rămâne în administrarea aceluiasi organ fiscal central la care se aflau la data selecției/actualizării, cu excepția celor prevăzuți la art. 4 alin. (2) și (6).

(2) Contribuabilii, cu excepția celor prevăzuți la art. 4 alin. (2) și (6), care îndeplinesc criteriile de selecție și care, de la data selecției/actualizării listelor și până la data de 1 ianuarie a anului următor, au fost declarați insolvabili potrivit art. 265 din Codul de procedură fiscală de către Direcția generală de administrare a marilor contribuabili vor fi predați spre administrare organelor fiscale centrale în a căror rază teritorială își au domiciliul fiscal, potrivit legii, aplicându-se în mod corespunzător prevederile art. 9.

(3) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și în cazul contribuabililor aflați în inactivitate temporară înscrisă în registrul comerțului, potrivit legii, precum și al contribuabililor declarați inactivi potrivit dispozițiilor art. 92 din Codul de procedură fiscală.

(4) Contribuabilii mari aflați în administrarea Direcției generale de administrare a marilor contribuabili până la data de 31 decembrie 2021 și care nu realizează investiții în cuantumul și în perioada prevăzute la art. 4 alin. (3) vor fi scoși din administrarea acestei direcții, după 3 ani consecutivi, începând cu data de 1 ianuarie a anului următor expirării acestei perioade, dacă nu îndeplinesc criteriile de selecție prevăzute la art. 3, cu excepția criteriului de continuitate.

(5) Contribuabilii rezultați în urma divizării/reorganizării unui mare contribuabil vor fi administrați în continuare ca mari contribuabili, în condițiile prezentului ordin.

(6) Contribuabilul nou-rezultat din fuziunea/reorganizarea unui mare contribuabil cu un alt contribuabil va fi administrat de Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, pe bază de protocol de predare-primire, în termen de 10 zile lucrătoare de la data înregistrării acestei operațiuni la registrul comerțului ori de la data reorganizării, după caz.

(7) Dacă un contribuabil absoarbe prin fuziune/reorganizare un mare contribuabil, acesta va fi preluat spre administrare de către Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, pe bază de protocol de predare-primire, în termen de 10 zile lucrătoare de la data înregistrării acestei operațiuni la registrul comerțului ori de la data reorganizării, după caz.

(8) În situația în care, de la data selecției/actualizării listelor și până la data de 1 ianuarie a anului următor, s-au identificat contribuabili care se încadrează în criteriul grupului fiscal unic, aceștia se preiau în administrare de către Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, pe bază de protocol de predare-primire, în primele 10 zile lucrătoare ale anului următor celui în care s-a făcut selecția/actualizarea.

(9) Contribuabilii care se încadrează în criteriul grupului fiscal unic după data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a făcut selecția/actualizarea vor fi preluați spre administrare de către Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, pe bază de protocol de predare-primire, în termen de 10 zile lucrătoare de la data la care organul fiscal central constată îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege.

(10) Contribuabilii care sunt declarați insolvabili potrivit art. 265 din Codul de procedură fiscală după data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a făcut selecția/actualizarea vor fi preluați spre administrare de către organele fiscale în a căror rază teritorială își au domiciliul fiscal, potrivit legii, aplicându-se în mod corespunzător prevederile art. 9.

ARTICOLUL 8

Lista marilor contribuabili, inclusiv a sediilor secundare

(1) Stabilirea numărului de contribuabili, precum și lista marilor contribuabili administrați de către Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, inclusiv cei selectați/actualizați conform prevederilor prezentului ordin, se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(2) Sediile secundare ale marilor contribuabili sunt administrate de Direcția generală de administrare a marilor contribuabili.

(3) Ordinul prevăzut la alin. (1) și lista sediilor secundare ale marilor contribuabili se publică pe pagina de internet a Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(4) Lista marilor contribuabili, inclusiv lista sediilor secundare ale acestora, se actualizează anual, pe baza criteriilor de selecție prevăzute la art. 3 și a regulilor specifice prevăzute la art. 7, până la data de 10 decembrie a fiecărui an și se publică pe pagina de internet a Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(5) În situația în care, ulterior aprobării listelor marilor contribuabili, se constată erori de selecție/actualizare, acestea se modifică prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

ARTICOLUL 9

Predarea-primirea marilor contribuabili

(1) Contribuabilii mari stabiliți potrivit criteriilor de selecție prevăzute la art. 3 se preiau în administrare de către Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, începând cu

data de 1 ianuarie a anului următor celui în care a fost efectuată selecția, cu excepția celor prevăzuți la art. 7 alin. (6)—(9).

(2) Predarea-primirea dosarelor fiscale ale marilor contribuabili, inclusiv ale celor prevăzuți la art. 4 alin. (5) și art. 7 alin. (6)—(9), precum și ale sediilor secundare ale acestora se realizează între organele fiscale centrale implicate, pe bază de protocol de predare-primire, potrivit procedurii aprobate prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. Modificarea competenței de administrare a contribuabililor prevăzuți la art. 4 alin. (5) și art. 7 alin. (6)—(9) se realizează în baza protocolului de predare-primire.

(3) Predarea-primirea dosarelor fiscale ale marilor contribuabili prevăzuți la art. 1 alin. (2), precum și ale sediilor secundare ale acestora se realizează între organele fiscale centrale implicate, pe bază de protocol de predare-primire, potrivit procedurii aprobate prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(4) Procedura de administrare și monitorizare a marilor contribuabili este aprobată prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(5) Pentru contribuabilii mari care urmează să fie preluați în administrare de către Direcția generală de administrare a marilor contribuabili și pentru sediile secundare ale acestora, informațiile aflate în sistemele informatice de administrare a creanțelor fiscale se transferă în format electronic între organele fiscale centrale implicate în procedura de predare-primire, în termen de 5 zile lucrătoare de la închiderea anului fiscal în care se efectuează selecția/actualizarea.

(6) Până la data de 20 ianuarie a anului pentru care se realizează selecția/actualizarea marilor contribuabili se va finaliza protocolul de predare-primire a dosarelor fiscale ale contribuabililor mari și ale sediilor secundare ale acestora.

(7) Contribuabilii care fac obiectul predării sunt notificați de către organul fiscal central în a cărui administrare se află la data selecției/actualizării, aplicându-se în mod corespunzător prevederile art. 47 din Codul de procedură fiscală.

(8) Prevederile alin. (5)—(7) se aplică în mod corespunzător și în cazul preluării contribuabililor mari prevăzuți la art. 1 alin. (2) de către organele fiscale centrale în a căror rază teritorială își au domiciliul fiscal, potrivit legii.

ARTICOLUL 10

Dispoziții finale

(1) Direcția generală de reglementare a colectării creanțelor bugetare, Direcția generală de monitorizare venituri și sinteză, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, direcțiile generale regionale ale finanțelor publice, precum și organele fiscale centrale din subordinea acestora vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

(2) La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3.609/2016 privind organizarea activității de administrare a marilor contribuabili, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1034 din 22 decembrie 2016, se abrogă.

(3) Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,

Mirela Călugăreanu

București, 29 octombrie 2021.

Nr. 1.721.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN**pentru aprobarea Procedurii reactivării avizului stins din eroare și indisponibilizarea în Registrul Național de Publicitate Mobiliară a bunurilor pe perioada analizei cererii de reactivare**

Având în vedere prevederile art. III din Legea nr. 196/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 297/2018 privind Registrul Național de Publicitate Mobiliară și pentru abrogarea Ordonanței Guvernului nr. 89/2000 privind unele măsuri pentru autorizarea operatorilor și efectuarea înscrierilor în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare, în baza dispozițiilor art. 41 alin. (1) din Legea nr. 297/2018 privind publicitatea mobiliară, republicată, ținând seama de propunerile formulate de Corpul Operatorilor Registrului Național de Publicitate Mobiliară prin Adresa nr. 239 din 26.05.2021, înregistrată la Ministerul Justiției cu nr. 53.470 din 31.05.2021, în temeiul art. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul justiției, interimar, emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura reactivării avizului stins din eroare și indisponibilizarea în Registrul Național de Publicitate Mobiliară a bunurilor pe perioada analizei cererii de reactivare, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă art. 2 și anexa nr. 2 la Ordinul ministrului justiției nr. 29/C/2020 pentru aprobarea procedurilor prevăzute de art. 41 din Legea nr. 297/2018 privind Registrul Național de Publicitate Mobiliară și pentru abrogarea Ordonanței Guvernului

nr. 89/2000 privind unele măsuri pentru autorizarea operatorilor și efectuarea înscrierilor în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 16 ianuarie 2020.

Art. 3. — Compartimentul publicitate mobiliară și Corpul Operatorilor Registrului Național de Publicitate Mobiliară vor lua măsurile necesare în vederea ducerii la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul justiției, interimar,
Lucian Nicolae Bode

București, 13 octombrie 2021.
Nr. 4.878/C.

ANEXĂ

PROCEDURA**reactivării avizului stins din eroare și indisponibilizarea în Registrul Național de Publicitate Mobiliară a bunurilor pe perioada analizei cererii de reactivare**

Art. 1. — Procedura reactivării avizului stins din eroare și indisponibilizarea în Registrul Național de Publicitate Mobiliară (RNPM) a bunurilor pe perioada analizei cererii de reactivare este întemeiată pe principiul dreptului la îndreptarea gratuită a erorilor cauzate neintenționat în furnizarea serviciului de înscriere în Registrul Național de Publicitate Mobiliară, cu respectarea drepturilor înscrise de terții de bună-credință.

Art. 2. — (1) În cazul înscrierii în mod eronat a unui aviz de stingere de către un operator/agent sau de către Corpul Operatorilor RNPM, entitatea care a înregistrat în RNPM avizul respectiv, la sesizarea oricărei persoane interesate sau din oficiu, în termen de cel mult două zile lucrătoare de la data constatării erorii, este obligată să completeze și să înscrie în RNPM un formular de aviz de îndreptare a erorii materiale din culpa operatorului/agentului conținută în avizele de înscriere, selectându-se tipul „Stingerea eronată a unui aviz”.

(2) În situațiile în care, la data sesizării erorii, agentul împuternicit care a efectuat stingerea din eroare se află în

imposibilitatea de a efectua înscrieri în RNPM din orice motiv, operațiunile prevăzute în prezenta procedură vor fi preluate de către operatorul care a împuternicit agentul respectiv.

(3) În situațiile în care, la data sesizării erorii, atât agentul care a efectuat stingerea din eroare sau operatorul care l-a împuternicit, cât și operatorul care a efectuat stingerea din eroare se află în imposibilitatea de a efectua înscrieri în RNPM din orice motiv, operațiunile prevăzute în prezenta procedură vor fi efectuate de către Corpul Operatorilor RNPM.

Art. 3. — În termen de o zi lucrătoare de la data efectuării înregistrării în RNPM a avizului de îndreptare a erorii materiale de tipul „Stingerea eronată a unui aviz”, operatorul/agentul în cauză sau, după caz, Corpul Operatorilor RNPM va transmite Autorității de supraveghere o cerere de aprobare a înscrierii unui aviz de reactivare a avizului stins din eroare, în care se explică împrejurările în care s-a produs stingerea din eroare din culpa operatorului/agentului sau a Corpului Operatorilor RNPM.

Art. 4. — (1) Cererea de aprobare a înscrierii unui aviz de reactivare a unui aviz stins din eroare adresată Autorității de supraveghere va fi însoțită de următoarele documente:

a) formularul de aviz de înscriere care a stat la baza înscrierii eronate a avizului de stingere;

b) formularul de aviz de îndreptare a erorii materiale de tipul „Stingerea eronată a unui aviz”, semnat și înregistrat de operatorul/agentul în cauză sau, după caz, de Corpul Operatorilor RNPM, completat inclusiv cu date privind numărul de identificare, precum și data, ora, minutul și secunda înregistrării;

c) formularul de aviz de reactivare completat și semnat de operatorul/agentul în cauză sau, după caz, de Corpul Operatorilor RNPM, fără completarea rubricilor cuprinse în câmpul „Date generale privind actul juridic care stă la baza înscrierii curente” (tip, număr, data încheierii), fiind bifat tipul de reactivare „Reactivarea unui aviz stins din eroarea operatorului/agentului”.

(2) Documentele menționate la alin. (1) pot fi înaintate pe suport hârtie, semnate de operatorul/agentul în cauză, respectiv de Corpul Operatorilor RNPM, sau în format electronic, cu semnătură electronică calificată, bazată pe un certificat calificat valabil.

(3) Operatorul/Agentul în cauză sau, după caz, Corpul Operatorilor RNPM transmite persoanei/persoanelor care a/au solicitat înregistrarea formularului de aviz de înscriere stins din eroare o înștiințare referitoare la eroarea materială constatată, precum și o copie a avizului de îndreptare a erorii materiale din culpa operatorului/agentului, care a fost înregistrat în RNPM.

Art. 5. — (1) Înregistrarea în RNPM de către operator/agent sau, după caz, de către Corpul Operatorilor RNPM a unui aviz de ipotecă mobilă de îndreptare a erorii materiale de tipul „Stingerea eronată a unui aviz” determină afișarea unui mesaj de avertizare „ATENȚIE — Există avize ce conțin bunuri indisponibilizate” atât pe site-urile oficiale ale Registrului, cât și în aplicația software utilizată de operatorii/agenții autorizați.

(2) Mesajul de avertizare va apărea după efectuarea unei căutări, atât în pagina cuprinzând rezultatele căutării, cât și la vizualizarea oricărui aviz de înscriere, fiind însoțit de un link denumit „Lista de avize cu bunuri indisponibilizate” către o pagină în care pot fi vizualizate toate bunurile preluate din avizele stinse din eroare.

(3) Pentru celelalte categorii de avize de înscriere: avize de fiducie, avize specifice, avize de ipotecă — creanțe securizate, avize de ipotecă — obligațiuni ipotecare, la înscrierea unui aviz de îndreptare a erorii materiale de tipul „Stingerea eronată a unui aviz”, nu se mai afișează mesajul de avertizare referitor la avizele de înscriere ce conțin bunuri indisponibilizate și nici „Lista de avize cu bunuri indisponibilizate”.

Art. 6. — (1) În termen de 5 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii de reactivare a unui aviz stins în mod eronat din culpa operatorului/agentului sau a Corpului Operatorilor RNPM, primită de la operatorul/agentul în cauză sau de la Corpul Operatorilor RNPM, Autoritatea de supraveghere își exprimă acordul/dezacordul la reactivare.

(2) În cadrul acestui termen, Autoritatea de supraveghere poate solicita informații sau documente suplimentare operatorului/agentului în cauză sau, după caz, Corpului Operatorilor RNPM, care vor fi transmise de îndată.

(3) Autoritatea de supraveghere își exprimă acordul/dezacordul la reactivare prin ordin al ministrului justiției, precum și prin utilizarea aplicației software, selectând numărul de identificare a avizului de îndreptare a erorii materiale de tipul

„Stingerea eronată a unui aviz” corespunzător și acționând comanda fie de aprobare, fie de respingere; dacă nu se acționează nicio comandă sau comanda acționată este de respingere, sistemul informatic nu permite înscrierea ulterioară a unui aviz de reactivare pentru avizul menționat în cererea de reactivare.

(4) Autoritatea de supraveghere transmite operatorului/agentului în cauză sau, după caz, Corpului Operatorilor RNPM ordinul ministrului justiției prin care își exprimă acordul/dezacordul la reactivare și confirmarea acționării comenzii de aprobare sau, după caz, de respingere în aplicația software.

Art. 7. — În cazul în care cererea de reactivare este aprobată, Autoritatea de supraveghere acționează comanda de aprobare în aplicația software pentru avizul de îndreptare a erorii materiale de tipul „Stingerea eronată a unui aviz”, selectând numărul de identificare respectiv, iar sistemul informatic adaugă automat mențiunea „Reactivarea a fost aprobată de către Autoritatea de supraveghere” la vizualizarea celui aviz atât pe site-urile publice, cât și în aplicația software utilizată de operatorii/agenții.

Art. 8. — (1) Îndată ce operatorul/agentul în cauză sau, după caz, Corpul Operatorilor RNPM primește ordinul cuprinzând acordul Autorității de supraveghere pentru reactivare, completează numărul și data ordinului de aprobare emis de Autoritatea de supraveghere în câmpurile rubricii „Date generale privind actul juridic care stă la baza înscrierii curente” și înscrie avizul de reactivare.

(2) În sistemul informatic al RNPM, după înscrierea avizului de reactivare, lanțul de înscrieri, în care ultima înscriere era avizul de îndreptare a erorii materiale de tipul „Stingerea eronată a unui aviz”, devine activ; în cazul ipotecilor mobiliare, acest aviz de ipotecă este șters automat din lista avizelor ce conțin bunuri indisponibilizate.

(3) Imediat după înscrierea avizului de reactivare, operatorul/agentul în cauză sau, după caz, Corpul Operatorilor RNPM transmite persoanei/persoanelor care a/au solicitat înregistrarea avizului de înscriere stins din eroare o adresă de înștiințare referitoare la înscrierea avizului de reactivare.

Art. 9. — (1) În cazul în care cererea de reactivare nu este aprobată, Autoritatea de supraveghere acționează comanda de respingere în aplicația software pentru avizul de îndreptare a erorii materiale de tipul „Stingerea eronată a unui aviz”, selectând numărul de identificare respectiv, iar sistemul informatic adaugă automat mențiunea „Nu a fost aprobată reactivarea de către Autoritatea de supraveghere” la vizualizarea celui aviz atât pe site-urile publice, cât și în aplicația software utilizată de operatorii/agenții.

(2) În sistemul informatic al RNPM, după acționarea comenzii de respingere, lanțul de înscrieri, în care ultima înscriere era avizul de îndreptare a erorii materiale de tipul „Stingerea eronată a unui aviz”, rămâne inactiv; în cazul ipotecilor mobiliare, acest aviz de ipotecă este șters automat din lista avizelor ce conțin bunuri indisponibilizate.

(3) Autoritatea de supraveghere transmite operatorului/agentului în cauză sau, după caz, Corpului Operatorilor RNPM ordinul ministrului justiției cuprinzând dezacordul la reactivare.

(4) Operatorul/Agentul în cauză sau, după caz, Corpul Operatorilor RNPM transmite de îndată persoanei/persoanelor care a/au solicitat înregistrarea avizului de înscriere stins din eroare o adresă de înștiințare referitoare la respingerea înscrierii avizului de reactivare.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 43

din 7 iunie 2021

Dosar nr. 643/1/2021

Marian Budă	— președintele Secției a II-a civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Petronela Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Eugenia Voicheci	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 643/1/2021 este legal constituit, conform dispozițiilor art. 520 alin. (6) din Codul de procedură civilă și ale art. 36 alin. (2) lit. a) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

Ședința este prezidată de domnul judecător Marian Budă, președintele Secției a II-a civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a V-a civilă în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Dacă din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, art. 2.279 și ale art. 2.321 din Codul civil din 2009 se poate reține caracterul de titlu executoriu al scrisorii de garanție bancară.”

Magistratul-asistent învederează că la dosarul cauzei au fost depuse raportul întocmit, comunicat părților, opinii ale Institutului Român de Drept Comercial, Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, Universității de Vest Timișoara și ale domnului Dan Drosu Șaguna, *amicus curiae* din partea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, Companiei Naționale de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A. și puncte de vedere ale Agenției pentru Plăți și Intervenție pentru Agricultură și First Invest Bank A.D.

Președintele completului, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Tribunalul București — Secția a V-a civilă a dispus, prin Încheierea din 22 decembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 34.108/299/2013*, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept expusă în precedent.

II. Normele de drept intern incidente

2. Ordonanța de urgență nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006*:

Art. 120. — Contractele de credit, inclusiv contractele de garanție reală sau personală, încheiate de o instituție de credit constituie titluri executorii.

3. Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, denumită în continuare *Codul civil*:

Art. 2.279. — Garanțiile personale sunt fideiusiunea, garanțiile autonome, precum și alte garanții anume prevăzute de lege.

Art. 2.321. — (1) Scrisoarea de garanție este angajamentul irevocabil și necondiționat prin care o persoană, denumită emitent, se obligă, la solicitarea unei persoane denumite ordonator, în considerarea unui raport obligațional preexistent, dar independent de acesta, să plătească o sumă de bani unei terțe persoane, denumită beneficiar, în conformitate cu termenii angajamentului asumat.

(2) Angajamentul astfel asumat se execută la prima și simpla cerere a beneficiarului, dacă prin textul scrisorii de garanție nu se prevede altfel.

(3) Emitentul nu poate opune beneficiarului excepțiile întemeiate pe raportul obligațional preexistent angajamentului asumat prin scrisoarea de garanție și nu poate fi ținut să plătească în caz de abuz sau de fraudă vădită.

(4) Emitentul care a efectuat plata are drept de regres împotriva ordonatorului scrisorii de garanție.

(5) În lipsa unei convenții contrare, scrisoarea de garanție nu este transmisibilă odată cu transmiterea drepturilor și/sau obligațiilor din raportul obligațional preexistent.

(6) Beneficiarul poate transmite dreptul de a solicita plata în cadrul scrisorii de garanție, dacă în textul acesteia s-a prevăzut în mod expres.

(7) Dacă în textul scrisorii de garanție nu se prevede altfel, aceasta produce efecte de la data emiterii ei și își încetează de drept valabilitatea la expirarea termenului stipulat, independent de remiterea originalului scrisorii de garanție.

III. Expunerea succintă a procesului

4. Prin contestația la executare înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 București la 26 august 2013, contestatoarea A a solicitat, în contradictoriu cu intimata B, anularea executării silită și a actelor de executare silită efectuate în cadrul Dosarului de executare nr. ST 47/2013, susținând, printre altele, că executarea silită este nelegală, întrucât aceasta a fost declanșată în baza unei scrisori de garanție bancară, care însă nu constituie titlu executoriu.

5. Judecătoria Sectorului 1 București, prin Sentința civilă nr. 1.672 din 2 aprilie 2019, a admis contestația și a anulat actele

de executare efectuate, în motivarea hotărârii reținând, în esență, că executarea silită contestată se derulează în temeiul unei scrisori de garanție bancară, însă aceasta nu poate constitui titlu executoriu, în condițiile în care nicio normă legală nu consfințește acest caracter pentru actul juridic menționat (fiind necesar ca eventuala creanță invocată de intimată să fie în prealabil stabilită de o instanță judecătorească și numai din acel moment intimata ar putea trece la executarea silită a obligației de plată, mai ales că raporturile dintre părți sunt contractuale).

6. Împotriva acestei hotărâri a declarat apel creditoarea B, solicitând respingerea contestației la executare, deoarece scrisoarea de garanție bancară este un act căruia art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 îi recunoaște caracterul de titlu executoriu. Totodată, raportat și la prevederile art. 2.279, ale art. 2.321 și următoarele din Codul civil, scrisoarea de garanție bancară este o specie de garanție autonomă, respectiv un contract bancar de garanție personală, adică un veritabil titlu de credit.

IV. Punctul de vedere al completului de judecată

7. Instanța de trimitere a evocat dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, potrivit cu care, dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, învestit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

8. Astfel, din interpretarea textului legal evocat și având în vedere inclusiv jurisprudența instanței supreme, instanța de trimitere a reținut că sunt instituite mai multe condiții cumulative de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de pronunțare a unei hotărâri prealabile prin care să se dezlege o chestiune de drept, și anume:

- a) existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- b) cauza să fie soluționată în ultimă instanță;
- c) cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului învestit să soluționeze cauza;
- d) ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
- e) chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate;
- f) Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

9. Primele două condiții au fost apreciate ca îndeplinite, întrucât cauza are ca obiect o contestație la executarea silită, declanșată în baza titlului executoriu reprezentat de o scrisoare de garanție bancară și se află în curs de judecare în apel pe rolul Secției a V-a civile din cadrul Tribunalului București.

10. Cauza urmează a fi soluționată în ultimă instanță, instanța de trimitere notând că, în materia în care a fost declanșată această procedură judiciară (contestație la executare), hotărârea primei instanțe este supusă numai apelului, potrivit art. 651 alin. (4) din Codul de procedură civilă, astfel încât decizia pronunțată de tribunal urmează a fi definitivă, în conformitate cu dispozițiile art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

11. A fost apreciată ca îndeplinită și cea de-a treia condiție de admisibilitate, întrucât cauza se află în competența legală a unui complet de judecată al tribunalului învestit să o soluționeze, potrivit art. 95 pct. 2 din Codul de procedură civilă.

12. Instanța de sesizare a apreciat că este întrunită și condiția privind ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Astfel, s-a arătat că împrejurarea dacă, din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, art. 2.279 și ale art. 2.321 din Codul civil, se poate reține caracterul de titlu executoriu al scrisorii de garanție bancară constituie un element de care depinde soluționarea apelului formulat în cauză.

În sprijinul acestei aprecieri s-a subliniat faptul că instanța supremă a reținut, în jurisprudența sa, că, pentru întrunirea condiției legăturii cu cauza, este suficient ca întrebarea din sesizare să aibă în vedere o chestiune ce interesează soluționarea apelului, indiferent de modalitatea de analizare a acestuia.

În acest context, tribunalul a subliniat că, pentru o analiză completă și corectă a chestiunii de drept, scrisoarea de garanție bancară în discuție nu a fost emisă pentru garantarea unui contract de credit, ci pentru asigurarea garantării bune execuții a contractului având ca obiect furnizarea de ulei de floarea-soarelui ambalat în sticle de 1 litru pentru consum individual, încheiat între B și societatea bulgară C.

13. Referitor la condiția noutății chestiunii de drept, s-a reținut că această cerință este îndeplinită nu numai atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări nou-intrate în vigoare, dar și în situația unor reglementări mai vechi, dar asupra cărora instanța de judecată este chemată să se pronunțe în prezent, devenind actuală aplicarea frecventă a normei juridice.

În ambele cazuri, a notat instanța de trimitere, este necesar a nu se fi dezvoltat o practică judiciară ce relevă o anumită interpretare și aplicare a normei vizate de chestiunea de drept, întrucât, după cum s-a decis în mod constant, orientarea jurisprudenței spre o anumită interpretare a normelor analizate și existența unei practici a instanțelor naționale determină pierderea caracterului de noutate al chestiunii de drept supuse analizei.

Prin urmare, s-a considerat că nu prezintă relevanță împrejurarea că reglementarea art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 este mai veche, întrucât instanța de judecată este chemată să se pronunțe în prezent asupra caracterului de titlu executoriu al scrisorii de garanție bancară (emisă pentru garantarea executării unui contract de furnizare), devenind actuală aplicarea normei juridice.

Susținerea intimă-debitoare, în sensul că în cauză există opt hotărâri judecătorești în care a fost tranșată între părți această problemă, nu a fost primită, cât timp apelanta-creditoare a susținut că aceste hotărâri (pronunțate în procedura necontencioasă a încuviințării silită) nu se bucură de autoritate/putere de lucru judecat, opinia fiind împărțită și de prima instanță. În plus, s-a arătat, dacă ar analiza aceste susțineri, tribunalul s-ar antepronunța în cauză, ceea ce nu poate fi primit.

Instanța de trimitere a remarcat că din înscrisurile depuse la dosar rezultă că au fost soluționate, chiar între aceleași părți, cauze similare celei de față, însă a apreciat că nu se poate reține că s-ar fi conturat o orientare certă și consistentă a practicii către o anumită interpretare și aplicare a normei din perspectiva chestiunilor de drept, putându-se vorbi doar despre o practică în curs de formare, ce justifică declanșarea mecanismului de prevenire a practicii neunitare prevăzut de art. 519 din Codul de procedură civilă.

Așadar, s-a apreciat că este întrunită și cerința de admisibilitate privind noutatea.

14. Cea din urmă condiție a fost apreciată ca îndeplinită, întrucât Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra chestiunii de drept și nici nu există un recurs în interesul legii în curs de soluționare având ca obiect această chestiune de drept.

15. Evocând dispozițiile art. 520 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța de trimitere a considerat că obligația impusă de acest text legal nu se constituie într-o condiție de admisibilitate a sesizării, context în care a afirmat că nu își exprimă punctul de vedere cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării, întrucât acest lucru ar echivala cu o antepronunțare.

16. Pe cale de consecință, pentru considerentele expuse, tribunalul a admis cererea, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu soluționarea prezentei chestiuni de drept și a suspendat judecata apelului până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

V. **Punctul de vedere al părților**

17. Contestatoarea A a solicitat respingerea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrucât nu sunt întrunite cerințele prevăzute de lege.

18. Intimata B a arătat că sunt întrunite toate condițiile pentru a se dispune sesizarea instanței supreme, iar, pe fond, a susținut că răspunsul întrebării adresate ar trebui să fie în sensul că scrisoarea de garanție bancară constituie titlu executoriu.

VI. **Jurisprudența instanțelor naționale în materie**

19. Din punctele de vedere și jurisprudența înaintate de curțile de apel s-au conturat interpretări diferite ale problemei de drept ce formează obiectul sesizării, după cum urmează:

— Într-o primă orientare s-a apreciat că, din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, ale art. 2.279 și ale art. 2.321 din Codul civil se poate reține caracterul de titlu executoriu al scrisorii de garanție bancară (Judecătoria Bacău, Judecătoria Moinești, Tribunalul Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Judecătoria Piatra-Neamț, Judecătoria Roman, Judecătoria Bicz, Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Teleorman, Judecătoria Alexandria, Judecătoria Turnu Măgurele, Judecătoria Videle, Judecătoria Baia Mare, Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Curtea de Apel Cluj — Secția a II-a civilă; Tribunalul Constanța, Judecătoria Mangalia, Judecătoria Tulcea, Judecătoria Drobeta-Turnu Severin, Judecătoria Vâlnu Mare, Curtea de Apel Galați — Secția a II-a civilă, Tribunalul Galați, Curtea de Apel Iași (în majoritate), Tribunalul Vaslui, Curtea de Apel Timișoara (în majoritate);

— Într-o a doua orientare s-a considerat că nu se poate reține caracterul de titlu executoriu al scrisorii de garanție bancară (Judecătoria Onești, Curtea de Apel București — Secția a VI-a civilă și Judecătoria Zimnicea).

20. Ministerul Public, prin Adresa nr. 430/C/1263/III-5/2021 din 22 martie 2021, a arătat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică în prezent practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării Tribunalul București — Secția a V-a civilă.

VII. **Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale**

VI.1. **Jurisprudența în mecanismele de unificare a practicii judiciare**

21. Prin **Decizia nr. 3 din 14 aprilie 2014**, pronunțată în Dosarul nr. 1/1/2014/HP, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a respins ca inadmisibilă sesizarea formulată de Tribunalul specializat Cluj privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 1.396 din Codul civil de la 1864, în situația în care cererea de încuviințare a executării silite a unui contract de credit este formulată de creditorul cesionar al creanței.

De asemenea, prin **Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014**, pronunțată în Dosarul nr. 2/1/2014/HP, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a respins ca inadmisibilă sesizarea formulată de Tribunalul specializat Cluj privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu art. 22 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare, în situația în care cererea de încuviințare a executării silite a unui contract de credit este formulată de asigurătorul subrogat în drepturile creditorului instituție bancară.

Prin **Decizia nr. 60 din 18 septembrie 2017**, pronunțată în Dosarul nr. 845/1/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 928 din 24 noiembrie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a IV-a civilă în Dosarul nr. 22.006/303/2016 și a stabilit că, în interpretarea dispozițiilor art. 2.431 din Codul civil, raportat la art. 632 din Codul de procedură civilă, este posibilă executarea silite a unei creanțe garantate printr-un contract de ipotecă valabil încheiat, ce constituie titlu executoriu, chiar dacă dreptul de creanță însuși nu este constatat printr-un înscris care să constituie, potrivit dispozițiilor legale, titlu executoriu.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, prin **Decizia nr. 23 din 14 octombrie 2019**, pronunțată în Dosarul nr. 3.162/1/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 142 din 21 februarie 2020, a admis recursul în interesul legii promovat de Colegiul de conducere al Curții de Apel București și, în consecință, a stabilit că, „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 3 lit. a), b), e) și f) și art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 85/2004, raportat la art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 sau, după caz, art. 52 alin. (1) din Legea nr. 93/2009, art. 632 alin. (2) și art. 272 din Codul de procedură civilă ori, după caz, art. 5 din Legea nr. 455/2001, contractul privind serviciile financiare încheiat la distanță în conformitate cu dispozițiile art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 85/2004 constituie titlu executoriu în lipsa semnăturii olografe sau a semnăturii electronice extinse, cu excepția situației în care părțile impun semnătura drept condiție de validitate a contractului”.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, prin **Decizia nr. 26 din 11 noiembrie 2019**, pronunțată în Dosarul nr. 738/1/2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 153 din 26 februarie 2020, a respins ca inadmisibil recursul în interesul legii formulat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind „admisibilitatea cererilor de încuviințare a executării silite pornite de instituțiile de credit împotriva Fondului Național de Garantare a Creditelor pentru I.M.M. prin invocarea ca titlu executoriu a contractelor de garantare, raportat la dispozițiile art. 11 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2013 și art. 11 alin. (5) din anexa 1 a Ordinului nr. 8/2014 al Ministerului Finanțelor Publice”.

VII.2. **Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în litigiile de drept comun**

22. Examinarea jurisprudenței instanței supreme, investită cu soluționarea recursului în litigii de drept comun, a relevat faptul că au fost pronunțate o serie de decizii în care obiectul litigiului consta în despăgubiri izvorâte din scrisori de garanție bancară, executate benevol sau nu.

Astfel, se cuvin menționate, *exempli gratia*, următoarele decizii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a Civilă: **Decizia nr. 560 din 19 martie 2019**, pronunțată în Dosarul nr. 6.820/99/2014; **Decizia nr. 914 din 19 aprilie 2019**, pronunțată în Dosarul nr. 6.011/97/2011*; **Decizia nr. 1.496 din 26 septembrie 2019**, pronunțată în Dosarul nr. 20.438/3/2014*; **Decizia nr. 2.021 din 8 noiembrie 2019**, pronunțată în Dosarul nr. 39.137/3/2016; **Decizia nr. 2.338 din 10 decembrie 2019**, pronunțată în Dosarul nr. 19.273/3/2016*; **Decizia nr. 145 din 23 ianuarie 2020**, pronunțată în Dosarul nr. 6.199/30/2015; **Decizia nr. 916 din 2 iunie 2020**, pronunțată în Dosarul nr. 1.896/2/2018; **Decizia nr. 1.276 din 7 iulie 2020**, pronunțată

în Dosarul nr. 31.088/3/2016, și **Decizia nr. 1.470 din 24 iulie 2020**, pronunțată în Dosarul nr. 6.616/30/2017.

Ca element comun al tuturor acestor hotărâri, care se constituie într-o jurisprudență consistentă, se cuvine relevat faptul că pretențiile deduse judecătii își au izvorul în scrisori de garanție, unele emise de bănci, altele având alți emitenți, iar examinarea acestor pretenții s-a făcut în condițiile dreptului comun, al răspunderii civile contractuale, fără ca în vreuna dintre aceste numeroase cauze să se pună problema caracterului de titlu executoriu al scrisorii de garanție.

VII.3. Jurisprudența Curții Constituționale a României

23. Prin **deciziile nr. 832 din 8 iulie 2008**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2008, **nr. 1.528 din 25 noiembrie 2010**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 20 ianuarie 2011, **nr. 1.024 din 29 noiembrie 2012**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 22 ianuarie 2013, **nr. 482 din 21 noiembrie 2013**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 56 din 22 ianuarie 2014, și **nr. 285 din 21 mai 2014**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 478 din 28 iunie 2014, Curtea Constituțională a României a respins excepția de neconstituționalitate ridicată în fiecare dintre aceste dosare și a constatat că dispozițiile art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Prin **Decizia nr. 141 din 13 martie 2019**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 17 mai 2019, Curtea Constituțională a României a admis obiecția de neconstituționalitate formulată și a constatat că Legea pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de leasing, precum și pentru completarea art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului este neconstituțională în ansamblul său.

VIII. Opinia specialiștilor

24. **Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași — Facultatea de Drept** a comunicat că interpretarea ce trebuie dată reglementărilor invocate în cuprinsul argumentației este aceea că legiuitorul a intenționat să confere scrisorii de garanție bancară un caracter executoriu, similar regimului aplicabil contractelor de credit.

În susținerea acestei concluzii au fost reținute argumentele exprimate în interpretările date în literatura de specialitate și cele din motivările pe care s-au întemeiat soluțiile pronunțate în practica judiciară și s-a apreciat justetea calificării scrisorii de garanție bancară drept instrument de creditare aparținând familiei creditului bancar prin semnătură, în ciuda faptului că ea este autonomă din punct de vedere juridic, întrucât are la bază o obligație născută dintr-un raport fundamental (comercial, fiscal).

A fost prezentat mecanismul de formare a acestui instrument juridic, împreună cu efectele acestuia în plan juridic în raporturile dintre părți și au fost notate diferitele tipuri de garanție, din perspectiva executării acestora.

25. **Universitatea din București — Facultatea de Drept** a conchis în sensul că este vorba despre un contract (unilateral) încheiat de către o instituție de credit și care are natura juridică a unei garanții personale. S-a susținut că, și dacă garanția nu este menită să asigure executarea unui contract de credit al cărei beneficiar să fie banca emitentă, textul art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 nu face distincție și că ceea ce își propune acest text este să confere publicului încredere în sistemul bancar, care trebuie să fie primul care să își îndeplinească propriile obligații asumate.

În susținerea opiniei exprimate au fost făcute ample referiri la condițiile generale ale titlului executoriu și la înscrisul pe care legea îl definește astfel, la condițiile impuse de art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, la natura înscrisului de garanție personală, încheiată de bancă cu un

client al său, precum și la justificarea naturii de titlu executoriu în raport cu caracterul autonom al garanției față de obligația garantată.

26. **Universitatea Babeș-Bolyai Cluj-Napoca — Facultatea de Drept** a exprimat opinia că scrisorile de garanție bancară nu pot fi considerate în dreptul pozitiv titluri executorii non-jurisdicționale nici pentru ipoteza în care garanția bancară autonomă ar fi constituită în corelație cu executarea obligațiilor generate de un contract de credit, nici în ipoteza inversă, în care este garantată executarea obligațiilor generate de alte tipuri de contracte decât cel de credit.

În ceea ce privește analiza condițiilor intrinseci ale titlului executoriu non-jurisdicțional au fost apreciate ca incidente dispozițiile art. 663 din Codul de procedură civilă, rămânând problematică cerința caracterului cert al creanței, care, în esență, din perspectiva băncii, nu are semnificația asumării de către aceasta a caracterului cert și incontestabil al creanței garantate.

27. **Universitatea de Vest din Timișoara — Facultatea de Drept** a susținut în esență că, din interpretarea coroborată a textelor legale supuse dezlegării, nu se poate reține caracterul de titlu executoriu al scrisorii de garanție bancară, întrucât aceasta, ca act juridic unilateral, nu se confundă nici cu contractul de credit bancar sub semnătură, în executarea căruia aceasta a fost emisă, nici cu contractele de garanție încheiate în scopul garantării obligațiilor din contractul de credit bancar, deci nu se încadrează în categoria înscrisurilor pe care legea le califică drept titluri executorii.

28. Specialiștii din cadrul **Institutului Român de Drept Comercial** au opinat în sensul că, din interpretarea coroborată a dispozițiilor legale care formează obiectul sesizării, nu se poate reține caracterul de titlu executoriu al scrisorii de garanție bancară, indiferent de tipul contractelor garantate.

Au apreciat, în esență, că garanția bancară autonomă/ scrisoarea de garanție bancară nu dobândește caracter de titlu executoriu în temeiul art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 nici atunci când aceasta a fost emisă pentru garantarea unui contract de credit (bancar) și nici atunci când a fost emisă pentru garantarea bunei execuții a unui contract de furnizare, întrucât garanția bancară autonomă nu se află în raport de accesorialitate față de contractul fundamental preexistent, fiind complet autonomă, independentă, nefiind îndeplinită condiția accesorialității garanției bancare autonome/ scrisorii de garanție bancară — condiție esențială pentru translatarea caracterului de titlu executoriu al contractului „principal”/fundamental garantat către garanțiile personale atașate acestuia.

S-a mai subliniat faptul că executorialitatea scrisorii de garanție bancară are un regim special (nefiind titlu executoriu în sensul legii procesuale), întrucât executarea obligației asumate de către emitentul scrisorii de garanție bancară nu este dependentă de calitatea de titlu executoriu, ci decurge *sui generis* din art. 2.321 alin. (2) din Codul civil, fiind realizată de către emitent în modalitățile/condițiile speciale stabilite de lege și prin conținutul scrisorii de garanție, respectiv „la prima și simpla cerere a beneficiarului”, formulată în termenul de valabilitate al scrisorii de garanție bancară, nu prin executare silită.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

29. Prin raportul întocmit conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă s-a apreciat că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 2.279 și 2.321 din Codul civil, coroborate cu art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, scrisoarea de garanție emisă de o instituție de credit constituie titlu executoriu numai dacă aceasta este emisă în garantarea unui contract de credit.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

X.1. Asupra admisibilității sesizării

30. Dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă prevăd că: „Dacă, în cursul judecătii, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului,

investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constată că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

31. Din interpretarea prevederilor textului de lege precitat se desprind condițiile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

32. O primă condiție este aceea ca pricina în care se ridică problema de drept să se afle pe rolul unei instanțe care judecă în ultimă instanță.

33. Sesizarea de față respectă condiția menționată, întrucât litigiul în cadrul căruia a fost formulată sesizarea are ca obiect contestația la executare și se află în calea de atac pe rolul tribunalului, ca instanță de apel.

34. Potrivit dispozițiilor art. 718 alin. (1) din Codul de procedură civilă, „hotărârea pronunțată cu privire la contestație poate fi atacată numai cu apel, cu excepția hotărârilor pronunțate în temeiul art. 712 alin. (4) și art. 715 alin. (4), care pot fi atacate în condițiile dreptului comun”.

35. Nu reiese din actul de sesizare că în cauză ar fi vorba despre o contestație la executare întemeiată pe dispozițiile art. 712 alin. (4) ori ale art. 715 alin. (4) din Codul de procedură civilă, astfel că hotărârea pe care o va pronunța instanța de trimitere în apel va fi definitivă, în condițiile art. 634 alin. (1) pct. 4 teza I din Codul de procedură civilă, litigiul aflându-se, astfel, în fața unui complet care judecă în ultimă instanță.

36. A doua condiție prevăzută de textul de lege impune ca sesizarea să privească o chestiune de drept, adică o problemă de interpretare a unei norme juridice pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu.

37. Și această condiție este îndeplinită în speță, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept fiind investită cu interpretarea unor dispoziții ale Codului de procedură civilă, coroborate cu unele dispoziții din Codul civil și din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 referitoare la caracterul de titlu executoriu al unui anumit tip de scrisori de garanție.

38. A treia condiție presupune ca soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept invocate.

39. Această cerință este îndeplinită în cauză, în raport cu obiectul litigiului, cu soluția primei instanțe și cu criticile din apel. Se constată că instanța de trimitere a subliniat faptul că una dintre criticile deduse judecății în apel vizează *in terminis* caracterul de titlu executoriu al scrisorii de garanție bancară, pusă în executare silită, instanța de apel fiind chemată, în soluționarea apelului, pentru a statua asupra acestui aspect care se află în disputa judiciară a părților litigante și pe care instanța de contestație la executare l-a apreciat fundamental în soluționarea pricinii.

40. Din această perspectivă, fără a interesa care sunt celelalte critici dezvoltate în apel și fără a aprecia asupra ponderii acestui motiv de apel în economia soluției ce urmează a se pronunța, instanța supremă apreciază că, la nivel strict formal, dezlegarea ce se solicită în cauză are efect direct asupra unuia dintre motivele de apel, întrucât vizează un argument esențial pe care s-a întemeiat soluția de primă instanță, de aceea apreciază că sesizarea de față are înrăurire asupra soluționării cauzei.

41. Este îndeplinită în cauză și condiția referitoare la noutatea chestiunii de drept a cărei dezlegare se solicită. În jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a statuat deja că, în examinarea cerinței noutății, relevante sunt existența și dezvoltarea unei jurisprudențe continue și constante în materie.

42. Pentru verificarea acestui aspect au fost emise adrese către toate curțile de apel, care au procedat la verificări ale jurisprudenței la nivelul instanțelor judecătorești situate în

circumscripțiile lor teritoriale și au comunicat Înaltei Curți de Casație și Justiție un număr limitat de hotărâri relevante și preponderent puncte de vedere teoretice.

43. Caracterul de noutate, s-a apreciat constant în practica Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, se pierde pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor și, întrucât asemenea dezlegări nu există până la acest moment, cerința noutății este întrunită.

44. De asemenea, este îndeplinită și condiția referitoare la lipsa statuării asupra chestiunii de drept de către Înalta Curte de Casație și Justiție. Astfel, se constată că, în lipsa unei jurisprudențe relevante pentru chestiunea în discuție la nivelul tuturor instanțelor, este evident că nici instanța supremă nu a statuat asupra problemei de drept sesizate, problemă care nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii.

45. În fine, trebuie subliniat faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a desprins, din analiza cerințelor de admisibilitate a sesizării, impuse de art. 519 din Codul de procedură civilă, și condiția intrinsecă referitoare la existența unei chestiuni de drept serioase, reale, care să ridice dificultăți în apreciere și să reclame o intervenție justificată, care să fie soluționată pe calea acestui mecanism de unificare a jurisprudenței.

46. Această condiție este îndeplinită în speță, în condițiile în care dispozițiile legale a căror interpretare se solicită nu au fost niciodată examinate corelat, ele primind în practică, dar și la nivel teoretic, conceptual sensuri diferite și chiar diametral opuse.

47. Pe de o parte, trebuie remarcat faptul că în litigiul în care s-a formulat prezenta trimitere preliminară părțile se situează pe poziții contrare, una dintre acestea susținând că scrisoarea de garanție bancară nu are caracter de titlu executoriu, iar cealaltă afirmând contrariul.

48. Această divergență de poziții este exprimată și în comunicările făcute de curțile de apel, care, fără a identifica în concret practică judiciară relevantă din perspectiva problemei de drept sesizate, au semnalat existența a două opinii contrare, în sensul pozițiilor divergente exprimate de părțile litigante din litigiul în care s-a formulat trimiterea preliminară de față, aspect care conduce la concluzia că există premisele dezvoltării în viitor a unei practici neunitare.

49. Distinct de acest aspect, divergența de poziții s-a conturat și în urma examenului realizat cu privire la opiniile științifice solicitate și comunicate în cauză, ceea ce autorizează concluzia că mecanismul de unificare de față își găsește pe deplin rațiunile în preîntâmpinarea unei jurisprudențe potențial neunitare.

50. Se impune remarca legată de faptul că instanța de trimitere, sub pretextul unei antepronunțări nedorite și apreciind că această cerință nu se constituie într-o condiție de admisibilitate a sesizării, a arătat expres că nu înțelege să își exprime punctul de vedere cu privire la chestiunea de drept dedusă interpretării, deși această obligație îi revine instanței de trimitere în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (1) teza finală din Codul de procedură civilă.

51. Se reține, sub acest aspect, că în jurisprudența sa Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu a sancționat distinct această neregularitate a actului de sesizare, ci în mod predilect atunci când era dublată de lipsa oricăreia dintre celelalte condiții de admisibilitate a sesizării, așa cum se desprinde, *exempli gratia*, din Decizia nr. 76 din 16 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 964 din 6 decembrie 2017 — considerentele 80—81, 83 și 85—86, precum și din Decizia nr. 29 din 3 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 591 din 18 iulie 2019 — considerentele 38—39.

52. În contextul dat, prin raportare la considerentele în care s-a reținut îndeplinirea tuturor celorlalte condiții de admisibilitate impuse de art. 519 din Codul de procedură civilă, instanța supremă apreciază că sesizarea întrunește cumulativ condițiile

de admisibilitate prevăzute de textul legat precizat, astfel încât mecanismul de unificare se impune a fi activat, cu consecința pronunțării unei hotărâri prealabile.

X.2. Asupra fondului sesizării

53. Chestiunea centrală în jurul căreia gravitează litigiul în care s-a formulat trimiterea preliminară de față o constituie caracterul de titlu executoriu al scrisorii de garanție bancară pusă în executare și în legătură cu care s-a formulat contestație la executare.

De aceea, analiza de față trebuie să plece de la câteva considerații fundamentale legate de titlul executoriu, în reglementarea dată de Codul de procedură civilă și de legea specială, care în speță se pretinde a fi Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 — art. 120.

54. Potrivit dispozițiilor art. 632 alin. (1) din Codul de procedură civilă, „Executarea silită se poate efectua numai în temeiul unui titlu executoriu”.

Alineatul secund al aceluiași articol prevede că sunt „titluri executorii hotărârile executorii prevăzute la art. 633, hotărârile cu executare provizorie, hotărârile definitive, precum și orice alte hotărâri sau înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare”.

Din economia art. 632 din Codul de procedură civilă se desprind două idei fundamentale:

Primo, orice executare silită trebuie să aibă la bază un titlu executoriu.

Secundo, titlurile executorii sunt cele cărora **legea** le conferă această calitate.

Din cuprinsul art. 632 alin. (2) din Codul de procedură civilă se desprind două mari tipuri de titluri executorii: cele juridictionale, reprezentate de hotărârile judecătorești sau de orice alte hotărâri (anume prevăzute de lege), precum și cele pe care doctrina le-a numit non-jurisdictionale și care sunt reprezentate de orice alte înscrisuri care, potrivit legii, pot fi puse în executare.

55. Raportat la specificul litigiului de față, interesează situația titlurilor executorii non-jurisdictionale prevăzute de art. 638 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, care sunt reprezentate de titlurile de credit sau de alte înscrisuri cărora legea le recunoaște putere executorie.

56. În lumina acestor din urmă reglementări ale art. 638 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, se cuvine subliniat faptul că în încheierea de sesizare s-a menționat că unul dintre motivele de apel se fundamentează pe susținerea că natura de titlu executoriu a scrisorii de garanție bancară trebuie cenzurată din perspectiva dispozițiilor art. 2.279 și ale art. 2.321 din Codul civil, coroborate cu dispozițiile art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006.

57. În egală măsură, în încheierea de sesizare instanța de trimitere a consemnat faptul că în motivarea apelului s-a susținut că scrisoarea de garanție bancară este o specie de garanție autonomă, respectiv un contract bancar de garanție personală, adică un veritabil titlu de credit.

58. În acest context, analiza caracterului de titlu executoriu al scrisorii de garanție bancară trebuie să plece de la examinarea ambelor ipoteze ale art. 638 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, adică atât de la ipoteza titlului executoriu reprezentat de scrisoarea de garanție bancară — văzută ca titlu de credit, cât și de la cea de titlu executoriu reprezentat de scrisoarea de garanție bancară — ca înscris căruia art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 îi recunoaște putere executorie.

59. *Caracterul de titlu executoriu decurgând din susținerea că scrisoarea de garanție bancară reprezintă un titlu de credit*

Cu titlu preliminar, trebuie evocate dispozițiile art. 640 din Codul de procedură civilă, care prevăd: „Cambia, biletul la ordin și cecul, precum și alte titluri de credit constituie titluri executorii, dacă îndeplinesc condițiile prevăzute în legea specială.”

Această prevedere legală conferă natură juridică de titlu de credit în mod expres cambiei, biletului la ordin și cecului, iar pentru alte titluri de credit face trimitere la condițiile impuse de legea specială.

În această logică impusă de textul de lege se constată faptul că nici dispozițiile art. 2.279 și nici cele ale art. 2.321 din Codul civil nu consacără scrisorii de garanție alt statut decât cel al garanției autonome, care reprezintă o garanție personală, după cum nici dispozițiile art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 nu conferă această natură juridică scrisorii de garanție bancară, neexistând în cazul acestui act juridic o lege specială din care să decurgă calitatea ei de titlu de credit, astfel cum impun dispozițiile art. 640 teza a II-a din Codul de procedură civilă.

Din această perspectivă, în lipsa unui statut de titlu de credit conferit *in terminis* de un text care să poată fi considerat lege specială, sunt lipsite de relevanță toate susținerile referitoare la faptul că scrisoarea de garanție încorporează o creanță și că prezintă caracter autonom, cu atât mai mult cu cât acestea îi lipsește una dintre caracteristicile fundamentale ale titlurilor de credit, anume posibilitatea ca acestea să fie transmise liber, regula în cazul scrisorilor de garanție fiind impusă de art. 2.321 alin. (5) din Codul civil, anume imposibilitatea de transmitere (funciarmente recunoscută titlurilor de credit), contrariul impunându-se în situația de excepție prevăzută de alin. (6) al aceluiași articol, anume posibilitatea transmiterii scrisorii de garanție prin convenția părților.

Un argument suplimentar îl constituie și faptul că dispozițiile art. 2.321 alin. (3) și (4) din Codul civil reglementează efectele juridice ale scrisorii de garanție, acestea operând, potrivit unei doctrine constante, între ordonator, emitent și beneficiarul scrisorii, cu excluderea terților, care ar fi fost implicați în caz de transmisiune a scrisorii.

60. Caracterul de titlu executoriu conferit de lege

61. Din examinarea coroborată a dispozițiilor art. 2.279 și 2.321 din Codul civil reiese că scrisoarea de garanție se materializează într-un înscris sub semnătură privată, nefiind impusă forma autentică a înscrisului.

În acest context se impune analiza incidenței dispozițiilor art. 641 din Codul de procedură civilă, care prevăd că „Înscrisurile sub semnătură privată sunt titluri executorii, numai dacă sunt înregistrate în registrele publice, în cazurile și condițiile anume prevăzute de lege. Orice clauză sau convenție contrară este nulă și considerată astfel nescrisă. Dispozițiile art. 664 și următoarele sunt aplicabile”.

Cu privire la acest text legal se impune remarca legată de faptul că el a căpătat acest conținut prin modificarea adusă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2016, modificată prin Legea nr. 17/2017, situație în care ea nu este aplicabilă litigiului de față, declanșat la 26 august 2013, fiind incidente dispozițiile art. 24 din Codul de procedură civilă.

Examenul celor două texte din Codul civil evocate în precedent autorizează concluzia că scrisoarea de garanție, reglementată de art. 2.321 din Codul civil, este inclusă de legiuitor în categoria garanțiilor autonome, iar, potrivit art. 2.279 din același cod, ea face parte din categoria garanțiilor personale, fiind anume integrată în această categorie.

Din economia celor două prevederi legale reiese pe de o parte faptul că Legea nr. 287/2009 privind Codul civil se preocupă de reglementarea instituției juridice a **scrisorii de garanție**, care, astfel, reprezintă genul. În consecință, **scrisoarea de garanție bancară**, al cărei statut este dedus interpretării în cauza de față, reprezintă o specie a scrisorii de garanție, particularizându-se prin faptul că emitentul acesteia este o bancă, adică o instituție de credit în accepțiunea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006.

Pe de altă parte, din economia celor două texte de lege analizate se desprinde cu ușurință concluzia că norma legală nu conferă nici garanțiilor autonome, nici garanțiilor personale în ansamblul lor caracter de titlu executoriu.

62. *În aceste circumstanțe, analiza problematicii deduse judecății va urma firul reglementării speciale aplicabile scrisorii de garanție bancară, pentru a stabili eventualele derogări de la norma generală.*

63. Două precizări de natură conceptuală se cuvin făcute în acest stadiu al analizei din perspectiva caracterelor juridice ale scrisorii de garanție bancară.

Au fost exprimate două opinii în sensul negării caracterului de titlu executoriu al scrisorii de garanție bancară, ambele legate de caracterul autonom al acestui instrument juridic și de lipsa caracterului accesoriu al garanției față de creanța garantată, una dintre opinii fiind în sensul că lipsa caracterului accesoriu conduce la concluzia că pretinsa creanță garantată nu are caracter cert, cealaltă fiind în sensul că, în acest caz, independența și autonomia garanției bancare fac ca aceasta să se emancipeze, să se desprindă ca act juridic autonom față de raporturile juridice preexistente, asemenea cambiei.

64. Ambele abordări sunt infirmate de textele art. 2.279 și 2.321 din Codul civil, care pleacă de la premisa că actul juridic numit scrisoare de garanție are ca finalitate garantarea (de către bancă, în cazul particular dedus judecătii) a executării unei obligații asumate de către ordonator față de terțul beneficiar al garanției. În același sens este și doctrina citată, în care scrisoarea de garanție este considerată ca o garanție autonomă inclusă în categoria garanțiilor personale.

Emiterea scrisorii de garanție bancară implică două raporturi juridice preexistente:

a) raportul fundamental dintre clientul ordonator și terțul beneficiar, în regulă generală de natură contractuală, care presupune obligația ordonatorului de a constitui o garanție în favoarea beneficiarului sub forma unei scrisori de garanție bancară, cu indicarea termenilor garanției: suma, termenul de valabilitate, modalitatea de executare etc.;

b) raportul dintre banca emitentă și clientul ordonator, prin care banca se obligă să garanteze, prin emiterea și executarea unei scrisori de garanție, obligațiile ordonatorului față de terțul beneficiar.

În cadrul acestui din urmă raport, în situația în care banca a onorat solicitarea terțului, punându-i acestuia la dispoziție suma indicată în scrisoarea de garanție, ea are, pentru recuperarea respectivei sume, acțiune în regres împotriva ordonatorului, acțiune întemeiată chiar pe scrisoarea de garanție bancară, astfel cum reiese din reglementarea art. 2.321 alin. (4) din Codul civil.

În contextul dat, față de mecanismul de funcționare expus în sinteză în precedent, trebuie subliniat faptul că denumirea însăși a instrumentului juridic, precum și finalitatea lui, dedusă din cadrul legal aplicabil, conduc la concluzia că funcțiunea de bază a acestuia este de a garanta de către emitent executarea unei obligații pe care ordonatorul și-a asumat-o față de terțul beneficiar, în limitele unei sume prestabilite, anume indicate în actul juridic și care nu poate fi discutată decât în caz de abuz sau de fraudă. Ca urmare, creanța rezultă din însuși actul de garanție și, neputând fi contestată, ea este certă.

A admite altfel echivalează cu validarea unui raționament care constituie o contradicție în termeni, în sensul de a acredita ideea că o scrisoare de garanție nu poate fi considerată garanție, ci înscris care circulă autonom, întrucât s-a emancipat față de obligația inițial garantată.

Ca urmare, caracterul autonom al scrisorii nu are nici vocația și nici aptitudinea de a altera natura de garanție a acesteia și nici de a impieta asupra sumei pe care aceasta o garantează, caracterul autonom producând consecințe din perspectiva modalității în care părțile implicate în acest raport juridic obligațional pot proceda la **executarea** garanției și a **limitelor** care se pot impune acestei executări.

65. Revenind la analiza caracterului de titlu executoriu al scrisorii de garanție bancară din perspectiva legii speciale, trebuie notat că dispozițiile art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 prevăd următoarele:

„Contractele de credit, inclusiv contractele de garanție reală sau personală, încheiate de o instituție de credit constituie titluri executorii.”

66. Privitor la sensul acestor prevederi legale, apelanta din litigiul în care s-a formulat trimiterea preliminară de față, parte din instanțele consultate și parte dintre specialiștii care au trimis

la dosarul cauzei opinii științifice au considerat că interpretarea textului trebuie făcută extensiv, în sensul că pot fi considerate titluri executorii atât contractele de credit, cât și toate celelalte garanții reale sau personale emise sau constituite în favoarea instituției de credit, așadar indiferent de calitatea de creditor ori de debitor a băncii, întrucât textul de lege nu distinge, caz în care nici interpretul legii nu poate să distingă, potrivit principiului general de drept *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*.

67. Această abordare nu poate fi primită, pe de o parte pentru că ea vine în contradicție cu litera și cu spiritul legii speciale, examinată istoric și teleologic, iar pe de altă parte pentru că ea contravine principiilor de interpretare semanticogramaticale, astfel cum se va argumenta în cele ce succed.

68. În una dintre pozițiile teoretice exprimate de către judecătorii instanțelor consultate s-a făcut referire la corelația dintre contractul de credit și contractele de garanție reală sau personală, în sensul abordării lor laolaltă, ca nex contractual centrat în jurul contractului de credit, astfel cum a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiunile Unite prin Decizia nr. XIII din 20 martie 2006, pronunțată în recurs în interesul legii, decizie publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006.

69. În amintita decizie, plecându-se de la dispozițiile art. 79 alin. (2) din Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară, republicată, cu modificările ulterioare, s-a statuat în sensul în care contractele de credit bancar încheiate anterior intrării în vigoare a prevederilor legii menționate au caracter de titlu executoriu.

70. Relevanță din perspectiva care interesează cauza de față prezintă considerentele în care instanța supremă a reținut următoarele:

„Într-adevăr, potrivit art. 56 alin. 2 din Legea nr. 58/1998 privind activitatea bancară, devenit art. 79 alin. 2 în urma republicării acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 24 ianuarie 2005, «Contractele de credit bancar, precum și garanțiile reale și personale, constituite în scopul garantării creditului bancar, constituie titluri executorii».

Textul de lege menționat constituie astfel norma prin care s-a reglementat executarea silită, în cazul titlurilor la care se referă, în scopul asigurării realizării tuturor drepturilor de creanță ce decurg din acte juridice încheiate cu respectarea cerințelor de validitate, independent de data acestora.

Instituindu-se astfel un sistem execuțional unitar, simplificat, de natură a asigura recuperarea cu celeritate a creanțelor bancare, fără a se mai recurge la procedura complicată, specifică răspunderii contractuale, s-a răspuns unui vădit interes public, de garantare a creditului, care să înlăture riscul pentru depunători și acționari de a ajunge în situația de a fi lipsiți de economiile sau investițiile pe care le-au făcut.”

71. Este real că decizia analizată pleca de la interpretarea unui text legal, art. 79 alin. 2 din Legea nr. 58/1998, care avea o configurație ușor diferită de cea a actualului art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, însă analiza celor două reglementări legale în materie bancară din perspectivă istorică conduce la concluzia că, în scopul protejării activității de creditare a băncilor, căreia i s-a recunoscut un incontestabil interes public, contractelor de credit și celor de garanție încheiate în scopul garantării recuperării creditului li s-a recunoscut în bloc caracterul de titluri executorii, pentru a facilita operațiunile de recuperare a sumelor împrumutate.

72. Că aceasta a fost concepția legiuitorului chiar înainte de apariția Legii nr. 58/1998 rezultă tot din decizia evocată, în care instanța supremă a mai subliniat:

„În această privință este de reținut că activitatea bancară, deși se realizează de persoane juridice de drept privat, prezintă un incontestabil interes public.

Or, realizarea acestui interes public impune garantarea creditului acordat de către bănci printr-o dispoziție a legii, în sensul ca actul juridic prin care împrumutul a fost convenit să aibă și caracter de titlu executoriu, spre a fi folosit, ca atare, în

cadru unei proceduri simple, simplificate, pentru recuperarea sumelor împrumutate de la debitorii de rea-credință care ar refuza să le restituie la termenele scadente. În același spirit, anterior reglementării menționate, prin art. 52 din Legea nr. 34/1991 s-a prevăzut că «Actele de împrumut încheiate de Banca Națională a României constituie titluri executorii în caz de neplată pentru întreg soldul creanței de plătit», precum și că «Organele de stat financiare sau judecătorești sunt obligate să execute creanța Băncii Naționale a României numai pe baza unei notificări din partea acesteia», iar în conformitate cu prevederile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/1997, aveau caracter executoriu și contractele de credit încheiate de Banca Agricolă până la data de 31 decembrie 1996.»

73. Aceste dezlegări date de instanța supremă prin Decizia nr. XIII din 20 martie 2006 își mențin aplicabilitatea, **din punctul de vedere al tratării laolaltă a contractului de credit și a contractelor de garanție care sunt încheiate în garantarea restituirii creditului**, și în prezent, în condițiile art. 329 alin. (3) teza finală din Codul de procedură civilă de la 1865 (în forma în vigoare la momentul pronunțării deciziei în interesul legii), în considerarea faptului că dispozițiile art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 au o reglementare similară celor din art. 79 alin. 2 din Legea nr. 58/1998.

74. Astfel, dispozițiile art. 79 alin. 2 din Legea nr. 58/1998 prevăd:

„Contractele de credit bancar, precum și garanțiile reale și personale, constituite în scopul garantării creditului bancar, constituie titluri executorii.”

Dispozițiile art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 prevăd:

„Contractele de credit, inclusiv contractele de garanție reală sau personală, încheiate de o instituție de credit constituie titluri executorii.”

75. Similaritatea este dată de faptul că în ultima reglementare, legiuitorul, părăsind sintagma inițială referitoare la „garanțiile reale și personale, constituite în scopul garantării creditului bancar”, folosește o expresie echivalentă (deși lipsită de precizia celei inițiale), utilizând sintagma „inclusiv contractele de garanție reală sau personală” pentru a determina apartenența acestor garanții la contractul de credit, context în care se poate considera că aceste contracte de garanție sunt atașate contractului de credit și numai în aceste condiții ele capătă caracter de titlu executoriu, devenind parte a subiectului multiplu „contractele de credit, inclusiv contractele de garanție

reală sau personală” definit prin numele predicativ ca „titluri executorii”.

76. Această interpretare gramaticală (din perspectiva subiectului multiplu) și semantică (din perspectiva semnificației atribuite adverbului „inclusiv”) este sprijinită și de analiza dispozițiilor art. 11 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 58/1998, unde este prevăzută activitatea bancară de contractare de credite, ca și de cea a dispozițiilor art. 11 alin. 1 lit. f) din aceeași lege, unde este prevăzută distinct activitatea bancară de emitere de garanții și asumare de angajamente, cele două tipuri distincte de activități regăsindu-se ca atare și în art. 18 alin. (1) lit. b) și f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, dispozițiile ordonanței neproducând niciun reviriment și nicio diferență de abordare explicită în privința naturii juridice de titlu executoriu a contractelor încheiate de bancă.

77. În condițiile date, în care nu se poate identifica o tendință manifestă de derogare de la regimul juridic al activității de creditare (din perspectiva asigurării facilității în recuperarea creditelor acordate) și în care nu există nicio prevedere, expresă sau implicită, care să poată conduce la concluzia că legiuitorul a extins sfera titlurilor executorii la toate contractele încheiate de instituția de credit, așadar și asupra angajamentelor de garantare în favoarea unor terți a obligațiilor asumate de clienții lor, se impune concluzia că și noua reglementare a conferit caracter de titlu executoriu doar acelor contracte de garanție, reală sau personală, care au ca scop protejarea contractului de credit în considerarea căruia au fost încheiate și cu care fac corp comun, fiind atașate, „incluse” în acesta.

78. Față de toate aceste argumente se apreciază că scrisorii de garanție bancară, ca garanție autonomă specială, inclusă în categoria garanțiilor personale, nu i se poate nega, ci dimpotrivă, trebuie să i se recunoască natura de titlu executoriu, dar, în considerarea strictă a dispozițiilor art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006, numai atunci când aceasta este emisă în vederea garantării unui contract de credit, întrucât aceasta este ipoteza de lucru a textului de lege care trimite la caracterul executoriu.

79. De remarcat și că, atunci când scrisorile de garanție bancară au fost emise în garantarea altor obligații decât cele izvorând din contractele de credit, în practica uniformă a instanțelor nu s-a pus problema, nici măcar pe cale incidentală sau de excepție, a naturii juridice de titlu executoriu a scrisorilor de garanție bancară aflate la originea pretențiilor din litigiile respective.

Pentru toate considerentele mai sus expuse, în temeiul art. 521, cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a V-a civilă în Dosarul nr. 34.108/299/2013* și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 2.279 și ale art. 2.321 din Codul civil, coroborate cu art. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, scrisoarea de garanție emisă de o instituție de credit constituie titlu executoriu numai dacă aceasta este emisă în garantarea unui contract de credit.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 519 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 7 iunie 2021.

PREȘEDINTELE SECȚIEI A II-A CIVILE
MARIAN BUDĂ

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2021 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2021 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.

Tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72,

e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

